

Laodicea - Nummer Twee

De Protestantse Horen

Jeff Pippenger

2023-08-27

Om de boodschap te begrijpen die in het boek Openbaring wordt ontsloten, is het van wezenlijk belang de wortels, de ontwikkeling en de betekenis van de protestantse Reformatie te onderkennen. Drie voornaamste lijnen binnen de geschiedenis van die Reformatie betreffen de Bijbel, de juiste methodologie die bij de bestudering van de Bijbel moet worden gebruikt, en tevens het feit dat de uitverkoren boodschappers door die geschiedenis heen wegmerken van die geschiedenis zijn. Zoals altijd het geval is, heeft Satan getracht de King James Bible te verbergen met verscheidene vervalsingen, en hij heeft getracht de juiste methodologie om de Bijbel te begrijpen te verbergen met verscheidene vervalsingen, en hij heeft ook getracht de juiste boodschappers (wegmerken) te verbergen die gaandeweg in die geschiedenis werden opgericht.

“Maar Satan zat niet stil. Hij beproefde nu hetgeen hij in elke andere hervormingsbeweging heeft beproefd — het volk te misleiden en te verderven door hun een vervalsing in plaats van het ware werk op te dringen. Zoals er in de eerste eeuw van de christelijke kerk valse christussen waren, zo stonden er in de zestiende eeuw valse profeten op.” *The Great Controversy*, 186.

In de Milleritische geschiedenis van 1840 tot en met 1844 werd onder de mantel van het protestantisme (dat een van de twee horens is op het beest uit de aarde, dat de Verenigde Staten is) het Milleritische adventisme de protestantse hoorn. Tegelijkertijd werden de kerken die tevoren hadden beleden protestants te zijn, afvallig protestantisme, of, zoals de Millerieten hen aanduidden, “de dochters van Rome”. Toen de protestanten in 1843 de boodschap van de eerste engel verwierpen, vielen zij, en de Millerieten zetten de mantel van het protestantisme voort. De Milleritische geschiedenis vormde het hoogtepunt van Gods werk om Zijn “gemeente in de woestijn” te brengen tot het volle begrip van het Woord van God.

De opening van het onderzoekend oordeel bracht de beproeving van de wet van God en in het bijzonder van de sabbat. Om de boodschap van de derde engel te verkondigen, was een kerk vereist die de wet van God handhaafde, welke gedurende de Donkere Middeleeuwen onder pauselijke overleveringen en gebruiken begraven was. Christus bracht de protestanten tot de geschiedenis van 1840 tot 1844 en stelde hun de beproeving van Elia voor, van wie William Miller een type was; en toen de protestanten Millers boodschap verwierpen, keerden zij naar Rome terug. De beproeving van de boodschap van de eerste engel, zoals door Miller gebracht, werd voorgesteld door Elia op de berg Karmel.

Toen Elia tot heel het volk naderde, zei hij: Hoe lang hinkt gij nog op twee gedachten? Indien de HEERE God is, volgt Hem dan na; maar indien het Baäl is, volgt hem dan na. En het volk antwoordde hem geen woord. 1 Koningen 18:21.

In 1840 kozen de protestanten, toen zij werden geconfronteerd met de boodschap van Elia, vertegenwoordigd door Miller en de eerste engel, voor Baäl!

De protestantse Reformatie was een ontzegeling van de waarheden van de Bijbel, die begon met de „morgenster”, waarvan beloofd was dat zij gegeven zou worden gedurende de geschiedenis die door de gemeente van Thyatira wordt voorgesteld. De rechtstreekse aanval op de Bijbel begon eeuwen eerder en wordt duidelijk uiteengezet in De grote strijd, in het bijzonder in de geschiedenis van de Waldenzen. In 1930 publiceerde Benjamin Wilkerson het boek, Our Authorized Bible Vindicated. Het boek documenteert de oorlogvoering tegen de heilige oorspronkelijke teksten die uiteindelijk werden gebruikt voor de vertaling van de King James Bible en de verschillende satanische vervalste teksten die door katholieken, afvallig protestantisme en Laodiceïsche adventisten werden en nog steeds worden bevorderd. De strijd begon ruim vóór de geschiedenis van de Waldenzen, maar zij vormen het wegmerk en symbool van hen die hun leven gaven om te getuigen van het belang van de juiste handschriften die uiteindelijk werden vertaald in de King James Bible van 1611.

De totstandkoming van de King James Bible in 1611 verliep volgens een zeer specifiek vertaalproces. Het proces van het vertalen en publiceren van de Bijbel werd voltooid door middel van zeven productiestappen. Het duurde tevens zeven jaar om het te voltooien, en zeven bijbelse jaren zijn tweeduizend vijfhonderd en twintig dagen. Dat is uiteraard hetzelfde aantal profetische dagen waarin Jezus het verbond met velen bevestigde ter vervulling van Daniël negen. In het midden van die heilige week werd Christus gekruisigd, en uiteraard is Christus, de Gekruisigde, het middelpunt van de Bijbel. Die zeven stappen om het zuivere Woord van God voort te brengen, waren als volgt.

- Ten eerste: de eerste vertaling door individuen: ongeveer 50 vertalers werden verdeeld over zes commissies, die elk verantwoordelijk waren voor verschillende gedeelten van de Bijbel. Deze personen werkten aan de vertaling uit de oorspronkelijke talen (Hebreeuws, Aramees en Grieks) in het Engels.
- Ten tweede: Commissiebeoordeling: Nadat elke commissie haar vertaling van een gedeelte had voltooid, werd het werk door de commissieleden zelf beoordeeld. Dit maakte gezamenlijke inbreng en correctie van fouten mogelijk.
- Ten derde: Toetsing door het Algemeen Comité: De afzonderlijke vertalingen van de comités werden vervolgens voorgelegd aan een grotere groep geleerden, aangeduid als het Algemeen Comité. Dit comité bestond uit vertegenwoordigers van elk van de zes vertaalcomités. Zij onderzochten het gehele werk en vergeleken en harmoniseerden de verschillende comitévertalingen.
- Ten vierde: Aanvullende herziening en revisie: De herziene versie van het Algemeen Comité werd voor verdere beoordeling en verfijning teruggezonden naar de afzonderlijke commissies. Dit iteratieve proces droeg ertoe bij te waarborgen dat de vertaling consistent en nauwkeurig was.
- Vijfde: Slotcontrole en goedkeuring: Nadat de afzonderlijke commissies hun herzieningen hadden voltooid, werd het definitieve ontwerp ter laatste controle en goedkeuring aan het

Algemene Comité voorgelegd.

- Zesde: Koninklijke goedkeuring en publicatie: De goedgekeurde vertaling werd vervolgens aan koning Jacobus I voorgelegd ter goedkeuring.
- Ten zevende: Nadat hij zijn koninklijke goedkeuring had verleend, werd de vertaling in 1611 uitgegeven als de King James Version (Authorized Version) van de Bijbel.

De woorden des HEEREN zijn reine woorden, als zilver gelouterd in een aarden smeltkroes, zevenmaal gezuiverd. Gij zult hen bewaren, o HEERE, Gij zult hen behoeden voor dit geslacht tot in eeuwigheid. Psalmen 12:6, 7.

In de oorlogvoering van Satan tegen Gods Woord, en tegen de wegmerken die worden vertegenwoordigd door de verschillende boodschappers van die zich ontvouwende geschiedenis en van de juiste methodologie die gebruikt moet worden om Zijn Woord recht te verdelen, is de King James Bible van 1611 een wegmerk dat specifiek wordt geïdentificeerd in Psalm twaalf. Geen van de verschillende vervalste Bijbels die zijn voortgebracht door middel van verdorven katholieke manuscripten voldoet aan de criteria van Psalm twaalf. Het zuiveringsproces dat zeven stappen omvatte en de periode van tweeduizend vijfhonderd twintig dagen identificeren de King James Bible als Gods „zuivere woorden”. God belooft de King James Bible voor eeuwig te bewaren als Zijn zuivere Woord, en Hij belooft daarom tevens de methodologie van het „historicisme” te handhaven die door de protestantse hervormers, onder wie William Miller, werd toegepast.

In de veertiende eeuw werd John Wycliffe, die in het boek The Great Controversy wordt aangeduid als „de morgenster van de Reformatie”, door God gebruikt om de Bijbel te vertalen in een taal die zelfs een eenvoudig mens kon begrijpen. Hij is de boodschapper die het baken markeert van het begin van de protestantse Reformatie.

„De grote beweging die Wycliffe in het leven riep, welke het geweten en het verstand zou bevrijden en de volken zou losmaken die zo lang aan de triomfwagen van Rome gebonden waren, had haar oorsprong in de Bijbel. Hier was de bron van die stroom van zegen, die, gelijk het water des levens, sinds de veertiende eeuw door de eeuwen heen is blijven vloeien. Wycliffe aanvaardde de Heilige Schrift met onvoorwaardelijk geloof als de geïnspireerde openbaring van Gods wil, als een toereikende regel voor geloof en leven. Hij was opgevoed in de overtuiging dat de Kerk van Rome het goddelijke, onfeilbare gezag was, en om de gevestigde leringen en gebruiken van duizend jaar met onvoorwaardelijke eerbied te aanvaarden; maar hij keerde zich van dit alles af om te luisteren naar Gods heilig Woord. Dit was het gezag dat hij er bij het volk op aandrong te erkennen. In plaats van de kerk die door de paus spreekt, verklaarde hij dat het enige ware gezag de stem van God is die door Zijn Woord spreekt. En hij leerde niet alleen dat de Bijbel een volmaakte openbaring van Gods wil is, maar ook dat de Heilige Geest zijn enige uitlegger is, en dat ieder mens door de bestudering van zijn onderricht voor zichzelf zijn plicht behoort te leren kennen. Zo richtte hij de gedachten van de mensen af van de paus en de Kerk van Rome op het Woord van God.”

„Wycliffe was een van de grootste der Hervormers. In breedte van verstand, in helderheid van denken, in standvastigheid om de waarheid te handhaven en in vrijmoedigheid om haar te verdedigen, werd hij door weinigen van hen die na hem kwamen geëvenaard. Zuiverheid van

leven, onvermoeibare ijver in studie en arbeid, onkreukbare rechtschapenheid, en christusgelijke liefde en trouw in zijn bediening, kenmerkten de eerste der Hervormers. En dit niettegenstaande de intellectuele duisternis en zedelijke verdorvenheid van het tijdperk waaruit hij tevoorschijn trad.

“Het karakter van Wycliffe is een getuigenis van de opvoedende, omvormende kracht van de Heilige Schriften. Het was de Bijbel die hem maakte tot wat hij was. De inspanning om de grote waarheden van de openbaring te begrijpen, verleent frisheid en kracht aan alle vermogens. Zij verruimt het verstand, scherpt het inzicht en brengt het oordeel tot rijpheid. De studie van de Bijbel zal elke gedachte, elk gevoel en elk streven veredelen zoals geen enkele andere studie dat kan. Zij geeft standvastigheid van voornemen, geduld, moed en volharding; zij verfijnt het karakter en heiligt de ziel. Een ernstige, eerbiedige studie van de Schriften, die het verstand van de student in rechtstreeks contact brengt met het oneindige verstand, zou aan de wereld mensen schenken met een sterker en werkzamer intellect, evenals met edeler beginselen, dan ooit het resultaat is geweest van de bekwaamste vorming die de menselijke filosofie te bieden heeft. ‘De opening van Uw woorden,’ zegt de psalmist, ‘geeft licht; zij geeft de onverstandigen inzicht.’ Psalm 119:130.” De Grote Strijd, 93, 94.

Na het getuigenis betreffende John Wycliffe in De Grote Strijd geeft Zuster White een lijst van getrouwe hervormers (wegmarkeringen), die uiteindelijk reikt tot de hervormer John Knox. Zij wijst op een belangrijke vraag die door Maria, de koningin van Schotland, aan John Knox werd gesteld.

„John Knox had zich afgekeerd van de tradities en mystieke leringen van de kerk om zich te voeden met de waarheden van Gods Woord, en de leer van Wishart had hem bevestigd in zijn vastbeslotenheid de gemeenschap van Rome te verlaten en zich aan te sluiten bij de vervolgde hervormers...”

“Toen hij oog in oog werd gebracht met de koningin van Schotland, in wier tegenwoordigheid de ijver van menig leider der protestanten was verflauwd, legde John Knox standvastig getuigenis af voor de waarheid. Hij liet zich niet winnen door liefkozingen; hij deinsde niet terug voor bedreigingen. De koningin beschuldigde hem van ketterij. Hij had het volk geleerd een godsdienst aan te nemen die door de Staat verboden was, verklaarde zij, en had aldus Gods gebod overtreden, dat onderdanen gebiedt hun vorsten te gehoorzamen. Knox antwoordde vastberaden:—“Aangezien de ware godsdienst noch haar oorsprong noch haar gezag van vorsten ontving, maar uitsluitend van de eeuwige God, zijn onderdanen evenmin verplicht hun godsdienst in te richten naar de smaak van hun vorsten. Want het gebeurt dikwijls dat juist vorsten, meer dan alle anderen, het onwetendst zijn aangaande Gods ware godsdienst. Indien heel het zaad van Abraham van de godsdienst van Farao was geweest, onder wiens onderdanen zij lange tijd verkeerden, bid ik u, mevrouw, welke godsdienst zou er dan in de wereld zijn geweest? En indien allen in de dagen der apostelen van de godsdienst der Romeinse keizers waren geweest, bid ik u, mevrouw, welke godsdienst zou er dan nu op de aarde zijn geweest? ... Zo kunt gij dan, mevrouw, inzien dat onderdanen niet gebonden zijn aan de godsdienst van hun vorsten, hoewel hun bevolen wordt hun eerbied te betonen.”

Maria zei: ‘U legt de Schrift op de ene wijze uit, en zij [de roomse leraren] leggen haar op een andere uit; wie zal ik geloven, en wie zal rechter zijn?’

“‘Gij zult God geloven, die in Zijn Woord duidelijk spreekt,’ antwoordde de hervormer; ‘en verder dan het Woord u leert, zult gij noch de een noch de ander geloven. Het Woord van God is in zichzelf duidelijk, en indien er op enige plaats duisterheid is, verklaart de Heilige Geest, die Zichzelf nooit tegenspreekt, hetzelfde op andere plaatsen helderder, zodat er geen twijfel kan overblijven, behalve bij hen die hardnekkig onwetend zijn.’ Zodanig waren de waarheden die de onverschrokken hervormer, met gevaar voor zijn leven, in het oor van het koningschap sprak. Met dezelfde onvervaardheid hield hij vast aan zijn voornemen, biddend en strijdend in de krijg des Heeren, totdat Schotland van het pausdom bevrijd was.” The Great Controversy, 250, 251.

De wisselwerking tussen de hervormer en de koningin belicht de derde lijn in de geschiedenis van de Reformatie, die Satans poging aanwijst om de Bijbel, de hervormers en de methodologie van de bijbelstudie na te bootsen. Johns antwoord aan de koningin was dat de juiste methodologie het „historicism” is, dat berust op het beginsel dat een lijn van profetische geschiedenis door de Heilige Geest wordt verklaard met behulp van een andere lijn van profetische geschiedenis.

Het licht was in de duisternis geopenbaard. Wycliffe en de vroege hervormers, tot en met de geschiedenis van de Millerieten, hanteerden een methode van bijbelstudie die „historicisme” wordt genoemd. De geschiedenis van deze bijbelse methode van Schriftstudie wordt vaak over het hoofd gezien, maar het is essentieel haar te erkennen indien men werkelijk de betekenis wil inzien van de regels voor profetische interpretatie die door Miller en daarna door Future for America zijn aangenomen.

Er zijn slechts twee kerken die zuster White aanduidt als Gods kerkgenootschappelijk genoemde volk: het oude Israël en de Kerk der Zevende-dags Adventisten.

„De redenen waarom wij het volk van God worden genoemd, moeten telkens weer worden herhaald. Deuteronomium 4:1–13” Manuscript Releases, deel 8, 426.

De kerk van de apostelen, de kerk in de woestijn gedurende de pauselijke duisternis, werden nooit Gods bij name genoemde volk genoemd; want de term (die betekent: genoemd te worden) duidt een kerk aan waaraan de verantwoordelijkheid is toevertrouwd om de bewaarders van Gods wet te zijn, en met het Adventisme zouden zij ook de bewaarders van Gods profetische waarheden zijn.

‘God heeft Zijn kerk in deze tijd geroepen, zoals Hij het oude Israël riep, om als een licht op de aarde te staan. Door het machtige kliefmes van de waarheid, de boodschappen van de eerste, tweede en derde engel, heeft Hij hen afgescheiden van de kerken en van de wereld om hen tot een heilige nabijheid tot Zichzelf te brengen. Hij heeft hen tot de bewaarders van Zijn wet gemaakt en hun de grote waarheden van de profetie voor deze tijd toevertrouwd. Zoals de heilige godsspraken die aan het oude Israël werden toevertrouwd, zijn deze een heilig pand dat aan de wereld moet worden meegedeeld. De drie engelen van Openbaring 14 stellen het volk voor dat het licht van Gods boodschappen aanneemt en als Zijn gezanten uitgaat om de waarschuwing over de lengte en breedte van de aarde te doen weerklinken.’ Testimonies, deel

5, 455.

William Miller vertegenwoordigde de uitverkoren boodschapper om Gods profetische waarheden te openen, en toen die waarheden in 1844 een volk leidden tot de open deur van het Allerheiligste, opende God vervolgens de wet van God. Wycliffe is een wegmarkering in het openen van de Bijbel en in het voortbrengen van het begin van de Protestantse Reformatie, maar hij is ook een wegmarkering van Gods werk om „de grote waarheden der profetie” te vestigen. John Wycliffe was de morgenster die werd aangeduid in de geschiedenis van de twaalfhonderdzesigjarige heerschappij van het pausdom. Zijn werk begon in de veertiende eeuw, en vervolgens was in de zeventiende eeuw een andere wegmarkering van die profetische lijn de totstandkoming van de King James-Bijbel in 1611. Op die lijn bereiken wij uiteindelijk de wegmarkering van Millers regels voor profetische uitleg. Miller is een wegmarkering in die lijn van waarheid, en zijn regels eveneens. Zijn regels getuigen van een wegmarkering aan het einde van het adventisme, vertegenwoordigd door de publicatie van *Prophetic Keys*.

Indien wij niet begrijpen dat Millers regels een wegmerk waren in een lijn van profetische geschiedenis die het werk vertegenwoordigt om de oorspronkelijke en juiste teksten van de Bijbel te bewaren, en tevens het werk van de ontsluiting van het ware begrip van de Bijbel, hetgeen vereiste dat de hervormers ertoe werden geleid de heilige studiemethodiek, genaamd „historicism”, te verstaan en toe te passen, dan ontbreekt het ons aan de noodzakelijke informatie om profetische waarheden te herkennen die verbonden zijn met het werk van het presenteren en bewaren van het licht van de derde engel aan het einde van het adventisme. Om deze reden is het belangrijk een beknopt overzicht van die geschiedenislijn te geven.

De enige waarachtige definitie van het woord „protestant” is: tegen Rome protesteren. Indien een kerk ophoudt tegen Rome te protesteren, is zij niet langer protestants en wordt zij vervolgens een dochter van Rome, zoals de protestanten die de boodschap van de eerste engel verwierpen. Het voornaamste inzicht dat het „motto” werd van de protestanten die uit de Katholieke Kerk voortkwamen, was: „de Bijbel en de Bijbel alleen.” Toch getuigt de geschiedenis ervan dat de Bijbel op de juiste wijze verdeeld moest worden.

Benaarstig u om uzelf Gode beproefd voor te stellen, als een arbeider die zich niet hoeft te schamen en die het woord der waarheid recht snijdt. Maar vermijd de onheilige en ijdele klanken; want zij zullen toenemen tot meer goddeloosheid. 2 Timotheüs 2:15, 16.

De methode van Bijbelstudie waarvan de protestanten ertoe werden geleid gebruik te maken in hun pogingen om het woord der waarheid recht te verdelen, is het „historisme”. Die methode was een specifiek en ernstig doelwit voor Satan om aan te vallen, en dat heeft hij ook gedaan.

„Wij behoren voor onszelf te weten waaruit het christendom bestaat, wat waarheid is, wat het geloof is dat wij hebben ontvangen, wat de bijbelse regels zijn—de regels die ons zijn gegeven door het hoogste gezag.” *The 1888 Materials*, 403.

De ondermijning van de bijbelse methodologie die door de Hervormers werd gebruikt, helemaal tot en met William Miller, wordt uitdrukkelijk geïdentificeerd als beginnend in de vijftiende eeuw

met een jezuïtische geleerde genaamd Francisco Ribera (1537–1591), aan wie de verbreiding van de futuristische interpretatie wordt toegeschreven. Hij schreef een commentaar op het boek Openbaring waarin hij een futuristische uitleg van de profetieën voorstelde, waardoor deze van hun historische context werden losgemaakt. Ribera ontwierp deze methodologie met het doel weerstand te bieden aan de waarheid die de methodologie van het historisme altijd voortbracht. Die waarheid was dat de paus van Rome de antichrist van de bijbelse profetie is.

In de zeventiende en achttiende eeuw kan worden gedocumenteerd dat het protestantisme wist dat Ribera's valse methodologie satanisch en ondeugdelijk was. De protestanten in die geschiedenis schreven boeken en traktaten waarin zij zich keerden tegen het „goddeloze en ijdele gezwets” van de jezuïetische geleerde. Maar in 1909 werd het Trojaanse paard, de Scofield Reference Bible, gepubliceerd, en de verwijzingen die in de voetnoten van de Bijbel waren ingevoegd, waren gebaseerd op de leringen van Ribera en van een andere jezuïet genaamd Manuel Lacunza (1731–1801). Lacunza schreef onder het pseudoniem Juan Josafat Ben-Ezra en publiceerde een boek met de titel De komst van de Messias in heerlijkheid en majesteit. Evenals Ribera vóór hem was dit boek een rechtstreekse aanval op de vervulling van de profetieën in het boek Openbaring.

Satan wistte dat de boodschap die hij met verwarring moest vertroebelen, de laatste waarschuwingsboodschap was die uit het boek Openbaring voortkomt. Door het profane en ijdele geklap van de twee jezuïetenpriesters op te nemen in de verwijzingen binnen de Scofield Reference Bible, stelde Satan afvallige protestanten in staat de jezuïtische methodologieën te aanvaarden en hen aldus voor de waarheid te verblinden. Dit bereikte Satan door verscheidene katholieke profetische modellen in te voeren, waardoor de mogelijkheid werd weggenomen om duidelijk vast te stellen wie de antichrist van de bijbelse profetie is. Het was voor Satan geen moeilijke misleiding, want de protestanten waren door hun verwerping van Millers boodschap in 1843 reeds tot de Roomse kerk teruggekeerd.

In de loop der jaren zijn verscheidene boeken en artikelen gepubliceerd die Satans aanval op de Bijbel documenteren, een aanval die begon in de eerste eeuwen nadat Christus gekruisigd was. Die aanval bereikte een punt waarop vervalste handschriften werden ingevoerd om vervalste Bijbels voort te brengen. Satan viel ook de hervormers aan die werden verwekt om Gods Woord hoog te houden, zowel tijdens hun leven als nadat die Hervormers gestorven waren.

Bedenk slechts hoe hedendaagse zevendedagsadventistische historici en theologen omgaan met het onderwerp William Miller. Het is alsof zij zijn beenderen hebben opgegraven en in de Mississippi hebben geworpen.

‘William Miller bracht Satans koninkrijk in beroering, en de aartsvijand trachtte niet alleen de uitwerking van de boodschap tegen te werken, maar ook de boodschapper zelf te vernietigen. Terwijl vader Miller de Schriftwaarheid praktisch toepaste op de harten van zijn toehoorders, ontbrandde de woede van belijdende christenen tegen hem, evenals de toorn van de Joden tegen Christus en Zijn apostelen werd opgewekt. Kerkleden hitsten de lagere klassen op, en bij verschillende gelegenheden smeedden vijanden plannen om hem van het leven te beroven wanneer hij de samenkomst zou verlaten. Maar heilige engelen bevonden zich onder de menigte, en een van hen nam, in de gestalte van een man, de arm van deze dienstknecht des

Heeren en leidde hem veilig weg uit de woedende menigte. Zijn werk was nog niet voltooid, en Satan en zijn handlangers werden teleurgesteld in hun voornemen.’ Spirit of Prophecy, deel 4, 219.

Zie hoe diezelfde twee categorieën van het adventisme (theologen en historici) de geldigheid van de regels van Miller hebben gebagatelliseerd en toegedekt, waarvan zuster White ons mededeelt dat zij gebruikt zullen worden door allen die daadwerkelijk de boodschappen van de drie engelen verkondigen.

„Zij die bezig zijn met de verkondiging van de boodschap van de derde engel, onderzoeken de Schriften volgens hetzelfde plan dat vader Miller heeft aangenomen. In het kleine boek getiteld Views of the Prophecies and Prophetic Chronology geeft vader Miller de volgende eenvoudige, maar verstandige en belangrijke regels voor bijbelstudie en uitleg:—

„[Regels één tot en met vijf geciteerd.]“

„Het bovenstaande is een gedeelte van deze regels; en bij onze bestudering van de Bijbel zullen wij er allen goed aan doen acht te slaan op de uiteengezette beginselen.” Review and Herald, 25 november 1884.

Zonder de drie lijnen van de profetische geschiedenis te onderzoeken die verbonden zijn met de ontwikkeling en vestiging van Gods Woord, is het onmogelijk de betekenis te zien van een belangrijk getuigenis ter ondersteuning van William Miller als de boodschapper die in zijn verkondiging van de boodschap door Elia werd voorgesteld, en als Mozes in de belofte dat Miller zou worden opgewekt in de opstanding der rechtvaardigen, en als Elisa in zijn bereidheid zijn boerderij te verlaten en de Elia-boodschap te dienen. Zuster White wijst alle drie de bijbelse helden aan als voorafbeelden van William Miller, die nu door moderne adventistische theologen en historici wordt behandeld alsof hij eenvoudigweg een of andere „arme boerenjongen” uit de achttiende eeuw was.

William Tyndale was een van de vele hervormers die in deze lijn van profetische geschiedenis werden verwekt. Als ik het zo mag zeggen, zijn ‘missieverklaring’ tegenover de gezanten van de paus met wie hij in aanraking kwam, luidde: “Ik zal maken dat de jongen die de ploeg bestuurt, meer van de Schriften weet dan u.” William Miller was die boerenjongen, die de ploeg bestuurde en Tyndales profetie vervulde.

Deze inleiding is sterk vereenvoudigd wat betreft alle geschiedenis die ter ondersteuning kon worden aangevoerd van hetgeen wij tot dusver hebben uiteengezet. Wij zullen nu enkele kenmerken van Alpha en Omega beschouwen om terug te leiden tot de beschouwing van Miller als een wegmerk en een boodschapper.

Het boek Daniël vormt het begin van een boek dat uit twee boeken bestaat. Het einde van dat boek is het boek Openbaring. Hoewel het twee afzonderlijke boeken zijn, vormen zij samen één boek.

Jaren geleden had ik een openbare gedachtewisseling met een bekende zevendedagsadventistische theoloog die werkzaam was bij het Biblical Research Institute van de General Conference van de Zevendedagsadventisten. De theoloog probeerde mijn begrip van de laatste zes verzen van Daniël

elf te corrigeren, evenals mijn begrip van het „dagelijks” in het boek Daniël. In onze gedachtewisseling, die zich over een zekere tijdperiode uitstreckte, aangezien zij bestond uit het feit dat hij een artikel schreef waarop ik reageerde, waarop hij vervolgens weer antwoordde, waarna ik natuurlijk mijn gedachten terugzond, enzovoort, deelde hij mij mee dat hij in het comité waarin hij bij de General Conference werkte, werd beschouwd als de deskundige op het boek Daniël, en dat een collega van hem werd beschouwd als de vaste deskundige op het boek Openbaring. In onze gedachtewisselingen wilde hij punten uit het boek Openbaring niet behandelen, maar die veeleer naar zijn collega verwijzen. Hij wilde de bespreking uitsluitend binnen het boek Daniël houden.

Zuster White maakt duidelijk dat Daniël en Openbaring één boek zijn. Op dat niveau vertegenwoordigen zij de Bijbel, die één boek is, samengesteld uit twee boeken, het oude en het nieuwe. Zuster White merkt ook op dat de Joodse kerk alleen het oude boek als het ene boek beschouwt, en zij spreekt eveneens over hen die het oude boek terzijde schuiven, want zij begrijpen slechts het nieuwe boek, of zijn slechts bereid het te begrijpen. Haar geïnspireerde getuigenis luidt dat, als u alleen het nieuwe aanneemt, u het oude verwerpt, en omgekeerd. Wanneer de theoloog beweert een kenner van Daniël te zijn, maar niet van Openbaring, herhaalt hij het Joodse denkbeeld van het aanvaarden van alleen het Oude Testament, en wij weten waartoe die enge opvatting de Joden heeft geleid. Welke zijde van de kwestie men ook kiest—het oude aanvaarden en niet het nieuwe, of het nieuwe aanvaarden maar niet het oude—betekent het verwerpen van het gehele getuigenis.

„De Heiland vroeg zijn discipelen of zij deze dingen verstonden. Zij antwoordden: ‘Ja, Heere.’ Toen zei Hij tot hen: Daarom is iedere schriftgeleerde die onderwezen is in het Koninkrijk der hemelen, gelijk aan een heer des huizes, die uit zijn schat nieuwe en oude dingen voortbrengt.’ In deze gelijkenis stelde Jezus zijn discipelen de verantwoordelijkheid voor ogen van hen wier werk het is de wereld het licht te geven dat zij van Hem hebben ontvangen. Het Oude Testament was destijds de enige Schrift die bestond; maar het werd niet slechts voor de ouden geschreven; het was bestemd voor alle tijden en voor alle mensen. Jezus wilde dat de leraars van zijn leer het Oude Testament ijverig onderzochten naar dat licht waardoor zijn identiteit als de in de profetie voorzegde Messias wordt bevestigd en de aard van zijn zending tot de wereld wordt geopenbaard. Het Oude en het Nieuwe Testament zijn onafscheidelijk, want beide zijn de leer van Christus. De leer der Joden, die alleen het Oude Testament aannemen, strekt niet tot zaligheid, aangezien zij de Heiland verwerpen, wiens leven en bediening een vervulling waren van de wet en de profetieën. En de leer van hen die het Oude Testament verwerpen, strekt evenmin tot zaligheid, omdat zij datgene verwerpt wat het rechtstreekse getuigenis van Christus is. Sceptici beginnen met het Oude Testament in diskrediet te brengen, en er is slechts nog één stap nodig om de geldigheid van het Nieuwe te ontkennen, en zo worden beide verworpen.

“De Joden hebben weinig invloed op de christelijke wereld om haar het belang van de geboden te tonen, met inbegrip van de bindende wet van de sabbat, omdat zij, wanneer zij de oude schatten van de waarheid voortbrengen, de nieuwe terzijde stellen in de persoonlijke leringen van Jezus. Anderzijds is de sterkste reden waarom christenen er niet in slagen invloed op de

Joden uit te oefenen om de leringen van Christus te aanvaarden als de taal van goddelijke wijsheid, dat zij, wanneer zij de schatten van zijn woord voortbrengen, de rijkdommen van het Oude Testament, die de vroegere leringen van de Zoon van God zijn, door Mozes gegeven, met verachting behandelen. Zij verwerpen de wet die vanaf de Sinaï werd afgekondigd, en de sabbat van het vierde gebod, ingesteld in de hof van Eden. Maar de dienaar van het evangelie, die de leringen van Christus volgt, zal een grondige kennis verwerven van zowel het Oude als het Nieuwe Testament, opdat hij die in hun ware licht aan het volk kan voorhouden als een onafscheidelijk geheel—het ene afhankelijk van en licht werpend op het andere. Zo zullen zij, zoals Jezus zijn discipelen onderwees, uit hun schat ‘nieuwe en oude dingen’ voortbrengen.” Spirit of Prophecy, deel 2, 255.

De voorgaande raadgeving heeft nog een andere toepassing voor Laodiceaanse Adventisten. Te belijden dat men de Bijbel in zijn geheel gelooft, zowel het Oude als het Nieuwe Testament, en toch de Geest der Profetie te verwerpen, is dezelfde valkuil als het aanvaarden van slechts één getuigenis. Twee getuigen zijn vereist om de waarheid vast te stellen; daarom is het onmogelijk de waarheid met één getuige vast te stellen, en indien iemand daartoe een poging doet, verwerpt hij beide getuigen en grondvest hij zijn geloof op wat wordt aangeduid als ‘halve waarheden.’

Ik zal nu een vraag herhalen die voorkwam in een van de eerste artikelen die sinds juli 2023 zijn verschenen. De vraag luidt: “Welk nieuw licht is er sinds 1863 uit het adventisme voortgekomen?” Het antwoord is eenvoudigweg: “Geen.”

„De boeken Daniël en Openbaring zijn één. Het ene is een profetie, het andere een openbaring; het ene een verzegeld boek, het andere een geopend boek. Johannes hoorde de verborgenheden die de donderslagen uitten, maar hem werd bevolen die niet op te schrijven.” Seventh-day Adventist Bible Commentary, deel 7, 971.

De Alfa en de Omega duidt daarom aan dat Daniël de eerste is en Openbaring de laatste. Daniël vertegenwoordigt het begin en Openbaring vertegenwoordigt het einde van het adventisme.

„Openbaring is een verzegeld boek, maar het is ook een geopend boek. Het vermeldt wonderbare gebeurtenissen die in de laatste dagen van de geschiedenis van deze aarde zullen plaatsvinden. De leringen van dit boek zijn duidelijk omljnd, niet mystiek en onbegrijpelijk. Daarin wordt dezelfde lijn van profetie opgevat als in Daniël. Sommige profetieën heeft God herhaald en daarmee getoond dat daaraan gewicht moet worden toegekend. De Heere herhaalt geen zaken die van geen groot belang zijn.” Manuscript Releases, deel 9, 8.

Aan het begin van het adventisme, juist in de verzen die de centrale pijler van het adventisme vormen, de verzen die in 1798 werden ontzegeld, openbaarde Jezus Zichzelf als „Palmoni”, de Wonderbare Teller. Aan het einde van het adventisme openbaart Jezus Zichzelf als „Alpha en Omega”, de wonderbare taalkundige — het Woord van God. Om deze reden was het begin van het adventisme en de boodschap van de eerste engel „opgehangen aan de tijd”. Aan het einde van het adventisme zal de boodschap van de derde engel opgehangen zijn aan Zijn Woord.

Het begin en het einde van het adventisme vinden plaats gedurende de geschiedenis van het zesde koninkrijk van de Bijbelse profetie; daarom voltrekken zij zich gedurende het begin en het einde

van de Verenigde Staten. De profetische geschiedenis van de Verenigde Staten is de geschiedenis van de twee horens van republicanisme en protestantisme. Aan het einde van die geschiedenis zullen deze twee horens veranderd zijn van een lam in een draak. Het republicanisme zal veranderen in een democratie en het protestantisme zal veranderen in afvallig protestantisme. Wanneer de beker van de proeftijd voor de Verenigde Staten begint leeg te raken, zoals nu juist plaatsvindt, zullen de twee horens van afvallig republicanisme en afvallig protestantisme een beeld voor het beest vormen, en aldus kerk en staat samensmelten tot één hoorn die spreekt als een draak. Maar God zal niet zonder een getuige gelaten worden, want in het proces waardoor Hij de Verenigde Staten tot hun einde brengt, zal Hij de ware hoorn van het protestantisme doen opstaan om te protesteren tegen zowel het beeld van het beest in de Verenigde Staten als daarna tegen het beeld van het beest dat de gehele wereld tegemoet treedt. Het doen opstaan van de protestantse hoorn aan het einde van de Verenigde Staten zal worden volbracht binnen dezelfde historische structuur als waarin de protestantse hoorn werd doen opstaan aan het begin van de Verenigde Staten. Een voormalig verbondsvolk zal worden voorbijgegaan, en een nieuw volk zal het nieuwe verbondsvolk worden. Er is niets nieuws onder de zon.

Wanneer wij de tijdsprofetieën, zoals die in de Milleritische geschiedenis werden begrepen en uiteengezet, gebruiken om de Alfa en de Omega te beoordelen, ontdekken wij dat zij een en dezelfde zijn. Elke tijdsprofetie begint met een geschiedenis waarin de profetie wordt verkondigd, en die geschiedenis is altijd een type van de geschiedenis waarin de profetie wordt vervuld.

De geschiedenis van de profetie van de drieëntwintighonderd jaar begon bij het derde decreet in 457 v.Chr. en eindigde bij de boodschap van de derde engel op 22 oktober 1844. Voorafgaand aan, maar vóór de komst van het derde decreet, werd het werk van de herbouw van de tempel en Jeruzalem volbracht. Op gelijke wijze werden in de geschiedenis die voorafging aan de komst van de derde engel de fundamentele waarheden van de Milleritische tempel gevestigd.

In 1798 werd de profetie van tweeduizend vijfhonderd en twintig jaar vervuld, die in 723 v.Chr. begon met de verstrooiing van de noordelijke tien stammen. Die profetie duidde twee perioden van twaalfhonderd zestig jaar aan, die het vertreden markeerden van de letterlijke tempel en het letterlijke Jeruzalem door het letterlijke heidense Rome, gevolgd door twaalfhonderd zestig jaar waarin het pauselijke Rome de geestelijke stad en tempel vertrad. De profetie begon met de vernietiging van het noordelijke koninkrijk en de verstrooiing van de burgers van dat koninkrijk. Halverwege de profetie, in 538, wordt het einde gemarkeerd van het vertreden van Gods volk door het heidense Rome, het vierde koninkrijk van de Bijbelse profetie, en wordt de verstrooiing van Gods kerk in de woestijn van de Donkere Middeleeuwen voortgebracht. Het einde van die tijdsprofetie in 1798 markeert het einde van het vijfde koninkrijk van de Bijbelse profetie. De verstrooiing van de noordelijke tien stammen en van de christelijke kerk die naar de woestijn vluchtte, vertegenwoordigt de vergadering van hen die ertoe bestemd zijn de hoorn van het protestantisme te worden. Wegmarkeringen worden vaak door tegenstellingen voorgesteld, en een verstrooiing kan een vergadering voorstellen, evenals Elia Johannes de Doper voorstelt. In dezelfde profetische confrontatie sterft Elia niet, en Johannes de Doper wel.

In 677 v.Chr. werd de zuidelijke stam Juda, (in de Schriften ook aangeduid als het heerlijke land) verstrooid voor tweeduizend vijfhonderd en twintig jaar, eindigend op 22 oktober 1844. Die profetie duidde op de vertreding van Gods volk, dat Daniël in Daniël 8:13, 14 aanduidt als de „heerschaar”.

Toen hoorde ik een heilige spreken, en een andere heilige zei tot die zekere heilige die sprak: Hoe lang zal het gezicht duren aangaande het dagelijks offer en de verwoestende overtreding, zodat zowel het heiligdom als het leger aan vertrapping worden prijsgegeven? En hij zei tot mij: Tot tweeduizend driehonderd dagen; daarna zal het heiligdom gereinigd worden. Daniël 8:13, 14.

De profetie van de tweeduizend driehonderd jaar, die eindigde op hetzelfde tijdstip als de profetie van de tweeduizend vijfhonderd twintig jaar die in 677 v.Chr. begon, duidde op de vertreding van het heiligdom zoals aangeduid in Daniël 8:13, 14. De profetie van de verstrooiing van Juda in 677 v.Chr. werd voorafgegaan door drie aanvallen van Nebukadnezar, en die profetie eindigde bij de komst van de derde boodschap op 22 oktober 1844.

De twee profetieën van tweeduizend vijfhonderd twintig jaar, eindigend respectievelijk in 1798 en 1844, duiden de zesenvestig jaren aan van de bouw van het fundament van de Milleritische tempel. Mozes was zesenvestig dagen bezig met het ontvangen van aanwijzingen voor de bouw van de tempel; de verbouwing van de tempel van Herodes in de tijd van Christus duurde zesenvestig jaar en eindigde in het jaar van Christus' doop. Vanaf de doop ging Hij veertig dagen de woestijn in, en toen Hij terugkeerde, reinigde Hij de tempel voor de eerste maal, en de vitzuchtige Joden wilden weten met welk gezag Hij zulk een daad verrichtte.

En het Pascha der Joden was nabij, en Jezus ging op naar Jeruzalem. En Hij vond in de tempel hen die runderen en schapen en duiven verkochten, en de wisselaars die daar zaten. En nadat Hij een gesel van touwtjes gemaakt had, dreef Hij hen allen uit de tempel, ook de schapen en de runderen; en Hij stortte het geld der wisselaars uit en keerde de tafels om. En Hij zei tot hen die de duiven verkochten: Neemt deze dingen van hier weg; maakt het huis van Mijn Vader niet tot een huis van koophandel. En Zijn discipelen herinnerden zich dat er geschreven was: De ijver voor Uw huis heeft Mij verteerd. De Joden antwoordden Hem dan en zeiden tot Hem: Welk teken toont Gij ons, nu Gij deze dingen doet? Jezus antwoordde en zei tot hen: Breekt deze tempel af, en in drie dagen zal Ik hem doen herrijzen. De Joden zeiden dan: Zesenvestig jaar is aan deze tempel gebouwd, en zult Gij hem in drie dagen doen herrijzen? Maar Hij sprak over de tempel van Zijn lichaam. Toen Hij dan uit de doden was opgewekt, herinnerden Zijn discipelen zich dat Hij dit tot hen gezegd had; en zij geloofden de Schrift en het woord dat Jezus gesproken had. Johannes 2:13–22.

De Milleritische tempel werd in zesenvestig jaar opgericht, te rekenen vanaf 1798, bij de afsluiting van de eerste profetie van tweeduizend vijfhonderd en twintig jaar, en eindigde zesenvestig jaar later bij de vervulling van de tweede profetie van tweeduizend vijfhonderd en twintig jaar in 1844. Die zesenvestig jaren begonnen met de komst van de eerste engel en eindigden met de komst van de derde engel, want Christus zei dat Zijn tempel in drie dagen zou worden opgericht. Indien u niet bereid bent deze feiten te zien, dan is dat te wijten aan twee

voornaamste problemen, naast de problemen die in een onwillig en onbekeerd hart aanwezig kunnen zijn. Het eerste probleem is dat u niet bereid bent het profetische Woord te benaderen vanuit het perspectief dat de geschiedenis zich herhaalt. U bent geen historicist. Het andere probleem is een onvermogen om symbolische woorden die binnen het Woord van God door het Woord van God zijn vastgelegd, toe te passen. De beginpunten van al deze profetieën wijzen het einde aan, en zij wijzen altijd op veel meer dan enkel geschiedenissen die zich herhalen.

De Bijbel zegt dat wij een tempel zijn voor de Heilige Geest, en de lichaamstempel is opgebouwd uit zesenvertig chromosomen. De wetenschappers die deze zesenvertig chromosomen bestuderen, delen ons mee dat de drieëntwintig mannelijke chromosomen en de drieëntwintig vrouwelijke chromosomen gewikkeld zijn om een eiwit dat de vorm heeft van een kruis.

In Daniël twaalf zijn er drie samenhangende tijdsprofetieën; de eerste verwijst naar de verbreking van de macht van het heilige volk, hetgeen de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig voorstelt. De verbreking van de macht van het heilige volk, die door hen werd vervuld, omvatte tweeduizend vijfhonderd twintig jaar; toch verwijst men er in Daniël twaalf slechts naar de laatste helft van die periode. Het beeldt Daniël af als iemand die niet begreep wat met die uitspraak werd bedoeld.

En ik hoorde de man, bekleed met linnen, die boven de wateren van de rivier was, toen hij zijn rechterhand en zijn linkerhand ophief naar de hemel en zwoer bij Hem Die leeft in eeuwigheid, dat het zou zijn voor een tijd, tijden en een helft; en wanneer hij voleindigd zal hebben de macht van het heilige volk te verstrooien, zullen al deze dingen voleindigd worden. En ik hoorde het, maar ik begreep het niet; toen zei ik: O mijn Heer, wat zal het einde van deze dingen zijn? Daniël 12:7, 8.

Daniël twaalf illustreert de boodschap die ontzegd wordt ten tijde van het einde, hetgeen 1798 was. In de passage vertegenwoordigt Daniël William Miller, het voornaamste symbool van de wijzen in die geschiedenis. Miller werd eerst geleid tot de profetie van de tweeduizend vijfhonderd twintig jaren van Leviticus zesentwintig, en in verzen zeven en acht vertegenwoordigt hij de wijzen die de waarheid moeten verzoenen dat de verstrooiing van tweeduizend vijfhonderd twintig jaren zeer beslist wordt geïdentificeerd als Gods verstrooiing van Zijn volk.

En indien gij Mij ook na dit alles niet zult gehoorzamen, dan zal Ik u wegens uw zonden zevenmaal zwaarder straffen. En Ik zal de trots van uw macht verbreken; en Ik zal uw hemel maken als ijzer, en uw aarde als koper. Leviticus 26:18, 19.

De „hoogmoed” van het oude Israël bestond hierin dat het hun werd toegestaan God als hun koning te verwerpen en een menselijke koning te kiezen. Hun hoogmoed, die aan een val voorafgaat (Spreuken 16:18), was hun verlangen te zijn als alle afgodische koninkrijken rondom hen. De eerstvolgende verwijdering van het noordelijke koninkrijk en daarna van het zuidelijke koninkrijk was de verstrooiing van de macht (koning), respectievelijk in 723 v.Chr. en 677 v.Chr.

Miller vertegenwoordigde de wijzen die de vermeerdering van kennis begrepen die in de voorafgaande verzen van Daniël twaalf was ontzegd, en in de verzen zeven en acht wordt hij voorgesteld als iemand die het verband niet begreep tussen de twaalfhonderd zestig jaren en de tweeduizend vijfhonderd twintig jaren van de verstrooiing van Gods volk. Daniël

vertegenwoordigt Gods volk aan het einde van het adventisme, evenals Miller aan het begin van het adventisme. Aan het einde van het adventisme bestaat hetzelfde dilemma, want toen het adventisme Millers begrip van de “zeven tijden” terzijde stelde, werd het ertoe gedwongen de twaalfhonderd zestig jaren slechts als de Donkere Middeleeuwen te identificeren. De wijzen aan het einde hadden een soortgelijk probleem op te lossen als Daniël en Miller illustreren. Waarom wordt de terminologie van Leviticus zesentwintig gebruikt om drieënhalve tijden te illustreren in plaats van zeven tijden?

Miller heeft dit dilemma nooit volledig opgelost, maar in 1856 werd het laatste „nieuwe profetische licht” gepresenteerd in een reeks van zes artikelen die nooit werden voltooid, waarin de zeven tijden werden aangeduid als een voorstelling van drieënhalve jaar waarin het heidense Rome Gods letterlijke Israël vertrapte, gevolgd door drieënhalve jaar waarin het pauselijke Rome het geestelijke Israël vertrapte. Zeven jaar later verwierp het adventisme ronduit al het licht aangaande de zeven tijden, waardoor dit dilemma werd voorbereid voor de wijzen ten tijde van het einde in 1989, toen, zoals beschreven in Daniël elf, vers veertig, de landen die de voormalige Sovjet-Unie vertegenwoordigden, werden weggevaagd door het pausdom en de Verenigde Staten.

Het eerste licht dat aan Miller werd gegeven, werd in 1863 verworpen, en het laatste licht over dit onderwerp werd door Hiram Edson in die zes artikelen gegeven. Die artikelen werden stopgezet en zeven jaar (tijden) later werd de macht van het moderne Israël terzijde gesteld om de afgodische kerken na te volgen, die enkele jaren tevoren terecht waren aangeduid als de dochters van Babylon. De zeven tijden van Leviticus zesentwintig werden als profetische leer tot een steen des aanstoots, en de trots van het oude Israël, zoals weergegeven in hun verlangen dat Saul als koning over hen zou regeren, werd herhaald. Jezus stelt het einde voor door middel van het begin.

Het boek Daniël vermeldt ook een profetie van twaalfhonderdnegentig jaar, samen met een profetie van dertienhonderdvijfendertig jaar, die beide beginnen met het wegnemen van „het gedurige” in 508. Het wegnemen van „het gedurige” vertegenwoordigt de verwijdering van het verzet van het heidense Rome tegen de opkomst van de pauselijke macht in 538. Er was een overgangperiode van dertig jaar voordat de pauselijke macht in 538 op de troon der aarde werd geplaatst; vervolgens eindigen de resterende twaalfhonderdzestig jaren in 1798. De dertig overgangsjaren van het ene koninkrijk naar het volgende duiden op de laatste jaren van het pauselijke bewind, die ertoe leiden dat in 1798 het zesde koninkrijk van de Bijbelse profetie op de troon der aarde wordt geplaatst. Het begin van de profetie van twaalfhonderdnegentig jaar duidt op een overgang van het ene koninkrijk van de Bijbelse profetie naar het volgende koninkrijk van de Bijbelse profetie, evenals het einde van die profetie.

De profetie van de dertienhonderdvijfendertig jaar, die begon met de afschaffing van „het dagelijkse” in 508, eindigt in 1843.

En vanaf de tijd dat het dagelijks offer zal worden weggenomen en de verwoestende gruwel zal worden opgericht, zullen het duizend tweehonderd en negentig dagen zijn. Welzalig hij die volhardt en komt tot de duizend driehonderd vijfendertig dagen. Daniël 12:11, 12.

De profetie van dertienhonderdvijfendertig jaren eindigde in 1843, en Daniël zegt dat zij die „wachten” wanneer die profetie vervuld zou worden, gezegend zouden zijn. Zuster White verwoordt het zo.

„Zalig zijn de ogen die de dingen hebben gezien die in 1843 en 1844 werden gezien.”

„De boodschap werd gegeven. En er mag geen vertraging zijn in het herhalen van de boodschap, want de tekenen der tijden gaan in vervulling; het afsluitende werk moet worden gedaan. In korte tijd zal een groot werk worden verricht. Weldra zal er, naar Gods beschikking, een boodschap worden gegeven die zal aanzwellen tot een luide roep. Dan zal Daniël in zijn lot staan, om zijn getuigenis te geven.” Manuscript Releases, deel 21, 437.

Daarom markeert het begin van de profetie van dertienhonderdvijfendertig jaar een overgang van de religie van het heidendom naar de religie van het pausdom, en duidt het aldus een overgang aan van het protestantisme naar het milleritische protestantisme.

Die adventisten die de fundamentele waarheden van het adventisme verwerpen, verwerpen alle tijdsprofetieën die door de Millerieten werden verkondigd, zelfs de drieëntwintighonderd jaar van Daniël 8:14. Zij zullen dit feit zeer wel kunnen ontkennen, maar er kan logisch worden aangetoond dat dit feit waar is; mijn punt is nu echter een ander, en daarom laat ik dat voor het ogenblik rusten, terwijl wij trachten dit artikel tot een afronding te brengen.

De verstrooiing van het „heerlijke land” van Juda in 677 v.Chr. stelt het vertreden van de „heirschare” in Daniël 8:13, 14 voor en wijst op de vestiging van het moderne heerlijke land, de Verenigde Staten. De tweeduizend driehonderd jaren van diezelfde verzen begonnen in 457 v.Chr. en stellen het vertreden van het „heiligdom” voor.

Toen hoorde ik een heilige spreken, en een andere heilige zei tot die bepaalde heilige die sprak: Hoe lang zal het gezicht duren aangaande het dagelijks offer en de verwoestende overtreding, waardoor zowel het heiligdom als het leger prijsgegeven worden om vertrapt te worden? En hij zei tot mij: Tot tweeduizend driehonderd dagen; daarna zal het heiligdom gereinigd worden. Daniël 8:13, 14.

677 v.Chr. en 457 v.Chr. zijn data die met elkaar verbonden zijn door de verhouding tussen Gods volk en Gods heiligdom. God bracht zowel de schare als het heiligdom gelijktijdig weer bijeen op 22 oktober 1844. De tweehonderd-twintig jaren tussen 677 v.Chr. en 457 v.Chr. symboliseren een periode waarin God een wegmarkering opricht die een toename van licht voorstelt. Op 22 oktober 1844 kwam het licht van de derde engel, begon het licht van het heiligdom te schijnen, en was er een schare om het licht te verkondigen.

In de profetische lijn die de drievoudige strijd identificeert waarin Satan en Christus verwickeld waren, werd de King James Bible van 1611 voortgebracht. Precies tweehonderd-twintig jaar later, in 1831, publiceerde William Miller voor de eerste maal zijn boodschap:

“Gedurende negen jaar was William Miller ervan overtuigd dat hij zijn boodschap aan de kerken behoorde te brengen; maar hij wachtte, in de hoop dat een of andere erkende autoriteit het blijde nieuws van een spoedig komende Heiland zou verkondigen. Door aldus te wachten,

beweest hij slechts de waarheid van de boodschap; zij hadden de naam dat zij leefden, maar zij waren snel aan het sterven. In 1831 hield Miller zijn eerste voordracht over de profetieën.” Steven Haskell, *The Seer of Patmos*, 77.

God beschermde de heilige en juiste oorspronkelijke teksten die gebruikt werden om de Bijbel voort te brengen. Vervolgens bracht Hij in 1611 Zijn Bijbel voort. Daarna verwekte Hij een boodschapper die de regels, die in de Bijbel gelegen zijn, daaruit afgeleid zijn en daarin vastgesteld zijn, zou aanwenden om de boodschap van de eerste engel voort te brengen. In 1831 werd Millers boodschap geformaliseerd, zoals de boodschap in de geschiedenis van Christus door Johannes de Doper geformaliseerd werd, zoals de boodschap in iedere hervormingsbeweging geformaliseerd is geworden. De boodschap van Miller, de boodschap van de eerste engel die de opening van het oordeel aankondigt, wordt rechtstreeks bevestigd door de toepassing van de profetische tijdsperiode van tweehonderdtwintig jaar. Het was de waarschuwingsboodschap aan het begin van het zesde koninkrijk van de Bijbelse profetie — de Verenigde Staten.

In 1996 begon de bediening van Future for America, en de boodschap van de derde engel die in 1989 was ontzegd, de boodschap die de genezing van de dodelijke wond van het pausdom en de spoedig komende zondagswet aanwees, werd gepubliceerd in een tijdschrift getiteld *The Time of the End*. De boodschap aan het einde van het adventisme was geformaliseerd, evenals de boodschap aan het begin was geformaliseerd. In het begin was de boodschap op tijd gegrondvest en vertegenwoordigde zij een verdere ontwikkeling van de waarheden die in Gods Woord vervat zijn. In 1996, tweehonderdtwintig jaar na de geboorte van de Verenigde Staten in 1776, werd de boodschap aan het einde van het adventisme geformaliseerd en vertegenwoordigde zij een verdere ontwikkeling van de boodschappen van de drie engelen.

Wanneer wij de parallelle geschiedenis van de Republikeinse hoorn en de Protestantse hoorn in de geschiedenis van het zesde koninkrijk van de Bijbelse profetie behandelen, moet worden begrepen wie de Protestantse hoorn is en wie zij niet is.

Benaarstig u om uzelf Gode beproefd voor te stellen, als een arbeider die zich niet behoeft te schamen en die het woord der waarheid recht snijdt. Maar vermijd onheilige en ijdele woordenstrijd; want zij zullen voortgaan tot meerdere goddeloosheid. 2 Timotheüs 2:15, 16.